

²⁰Ezért mondom nektek: ha igazságotok nem múlja felül az írástudókét és a farizeusokét, nem juttok be a mennyek országába.

²¹Hallottátok, hogy a régiek ezt a parancsot kapták: Ne ölj! Aki öl, állítsák a törvényszék elé. ²²Én pedig azt mondom nektek: Már azt is állítsák a törvényszék elé, aki haragot tart embertársával. Aki embertársát ostobának nevezi, állítsák a nagytanács elé. Aki azt mondja neki, hogy te bolond, méltó a pokol tüzére.

Kiemelem: ha igazságotok [*dikaioszüné* = Istennek tetsző voltotok] nem múlja felül az írástudókét és a farizeusokét, nem juttok be a mennyek országába.

Az Ószövetségben Ezékiel Istene ezt mondja (Ez.18,24): „*ha az igaz elfordul igazságától és bűnt követ el... Nem emlékezem többé az igazságra, amelyet tettekre váltott, hanem hűtlensége és vétkei miatt, amelyeket elkövetett, meg kell halnia.*” Ez a szemet-szemért igazsága.

Jézus egy másik Isten-képet mutat, és többet kér követőtől: a szeretet gyakorlásával túllépni a bűn korrekt kiegyenlítésén alapuló büntetésen. A bűnt még a megvalósulása előtt, a szándéknál kell visszafogni: az ölést már az öléshez vezető haragnál, a házasságtörést már a bűnös megkívánásnál. Az Atya szemében a szándék tisztasága fontos! Miféle Igazság ez?

Az akkori (és mai) közfelfogás szerint ez nem korrekt. Ahogy nem volt korrekt az eladósodott szolga esetében az adósság-elengedése, a későn felfogadott szőlőmunkások bérezése, a tékozló fiú apjának viselkedése, de még az irgalmas samaritanusé sem...

Hogy miféle Igazság ez? Jn.18 szerint ³⁸Pilátus ezt mondta: „*Mi az igazság?*” Őt nem érdekelt a helyi zsidó vita, csupán nyugalmat akart magának. A jeruzsálemi palota udvarán, Barabás szabadon bocsátása volt az akkori igazság. De ezt az igazságot később sikeresen felülmúlta az első keresztények „igaz-volta”, egymást szeretésének gyakorlata, egészen a hatalomra kerülésükig...

Azonban a történelemnek mégsem lett vége, mert a hatalomra került kereszténység igazsága (*dikaioszüné*) visszafordult a régi, Istenre hivatkozó „jogos igazság” fogalomhoz (igazságos háború, jogos büntetések, igazságos különbségek...). Amelyet aztán könnyedén felülmúltak az emberközpontú, úgynevezett humanista „vallások”, (Harari megfogalmazásában: „evolúciós”, szocialista, majd az ún. liberális humanizmus).

Most itt állunk a világban, kissé zavarodottan, mert látjuk már a liberális humanizmus önellentmondásait is, de a sok változás miatt nem tudjuk, hogyan alkalmazhatóak a Jézustól tanult szerető Apa-Isten kép elemei napjainkban. A harmadik generáció megtanulhatta, hogy „csak a változás örök”, minden egyéb állítás időszakos érvényű... Lehet, hogy azok a jézusi igék is csak a kétezer évvel ezelőtti helyzetre vonatkoztak, az új korban új megváltásra van szükség? Jönnek is az önjelölt próféták, csóstitül...

Azt gondolom, túl kell lépni a több ezer éves dogmákon, de a legújabbkori dogmákon is! A világgal, benne embertársainkkal – és önmagunkkal! – kell ismét harmóniába kerülnünk! Ez lehet az Istentől akart boldogulásunk útja. Lehet, hogy ehhez ismét egy sokkoló hatású bemelegítésre, és egy azt követő 40 napos gondolkodásra, életprogramunk (Istennel való) frissítésére van szükség?

Bajnok László, Budapest